

מה יקות השבת

וחג הסוכות

יו"ר ע"י קהל לובלין בארה"ק

בראשות הגה"צ רבי מנחם ברוך יאזוע שליט"א

תלמידו שר פוסק הדור בער "שבט הלוי" וצוק"ר

◆ משיחורטיו של מוריננו הגה"צ שליט"א ◆

וכי יש נוי בפסלת גרן ויקב?!

שנינו (ספ"ה יא.): 'כל דבר שאינו מקבל טמאה וגדולו מן הארץ מסכנין בו'. ובגמרא (שם יב.) דרשו זאת מהפסוק: "באספה מנורה ומיקבה" - 'בפסלת גרן ויקב הפתוב מדבר'. ויש להבין, והלא ידוע מה דאימא (שבת קלג): 'תניא "זה אלי ואנוהו" התנאה לפניו במצוות, עשה לפניו ספה נאה ולולב נאה ושופר נאה... ואם נוי יש להבין, מה נשתנה, שבמצוה זו אף שכל הספה פלה נאה ביותר פדרבם של ישראל קדושים המקשטים את הספה, אף מודיע דפנות הספה וכן הספה שהיא עקר המצוה, יכולים להעשות אף מפסלת הגרן והיקב ואינם חייבים להיות נאים?

הנה נצטוינו לעשות את חג הסכות מיד לאחר הימים הנוראים שהם ימים של פחד ויראה מיזם הדין, וכן אנו תוקעים בהם בשופר המסמל גם את הדין. ובחג הסכות נצטוינו (דברים טו ז'): "ושמחת בחגך... והיית אף שמח" - שצריך רק לשמח, וצריך להבין, כיצד אפשר לשמח אחרי ימים של יראה גדולה כל כך, בעוד שאיננו יודעים מה עלה בגורלנו?

יראת ראש השנה ושמחת יום כפור

אלא שכדגמת זה אנו רואים שבדרך הטבע פשאדם נולד, הוא מרבה לבכות כדי לקבל את מקושו. ואף עצם הלידה מלנה בקולי קולות פקול השופר בפחד ויראה. אולם, לאחר שבעה ימים, עושים ביום השמיני את סעודת הברית בשמחה עצומה, וככל שהילד גדל ומתבגר, באים ימים שמחים יותר.

כן הוא ראש השנה שבו נברא האדם וכלם נולדים מתדש וכמו שאנו אומרים: 'היום תרת עולם'. ומפיון שהוא יום תחלת הבריאה, שכן כול א העולם נולד, לכה הם ימים של כבי, שעלינו לזעק פלד קטן שנולד ותוקעים בשופר שקולו פקול כבי, ואלו ימים המסמלים את הפחד והיראה. ויום פפור חל בתם שבעה ימים מראש השנה, בו אנו שמחים וצוהלים בפסעודת הברית, על כך שה' פורת ממנו את ערלת לבבנו ומכפר לנו את כל עונותינו, וכמו שאמרו חז"ל שלא היו ימים טובים לישראל כט"ו באב ויום הכפורים, כיון שהוא יום מחילת עונות.

בחג הסכות - השמחה בעצומה

ולכן ימי הדין - ראש השנה ויום כפור - חלים קדם חג הסכות, שפידיע גם הם ימי שמחה ורצון, שקרבת ה' ורחמנותו מתגלית בהם ביותר, אולם, יש בהם גם ממדת היראה, בכדי שנחדיר בלבנו את היראה וההערכה כלפי ה' להמליכו עלינו פראוי.

ורק לאחר מכן חל חג הסכות שהוא זמן של שמחה ואהבת ה' בשלמות, שאם לא כן היתה נחסרת מלבנו הערכה לזמן חג הסכות שכלו שמחה, שעליו נאמר במכרש: "ושמחת בחגך". וכיון שהשמחה השלמה באה לאחר ימי היראה, אדם שמח באמת מתוך יראת שמים ולא יבוא מקף לבטע מרב הטובה.

ולפי זה יתבאר מה שנצטונו לשבת

מתיקות הניסים

— מכתבים למערכת —

ההתקרות בספה שהצילה מאסון

לפני בארבעים שנה, בשנת תשמ"ה, התארחתי אצל קרוב משפחה ביום טוב ראשון של סכות. הנה זה חג הסכות המלנה בסופת הוריקן. הרבה סכות עפו ברוח החזקה, אף בעל הבית שאצלו התארחתי בנה ספה עם דפנות הקבועות בחזקה בפרסע, וכה וכלנו לקיים את הסעודה בספה.

באמצע הסעודה אחד מבני הבית שהתקרה חש באבים בראשו ובקש לעלות על מטתו שבצד השני של הסכה ולנוח. אביו הורה לו לנסות להמשיך לשבת עמו, כדי לכבד את היו"ט והאשפיזיו, אבל כעבור חמש דקות הוא אמר שאינו מסגל להמשיך לשבת סביב השלחו ועלה על מטתו.

לאחר מספר דקות החלה לנשב רוח עזה והעיפה דלת של סכת השכנים שעל גג הבנין - גבה של ארבע קומות - עד הספה בה אנו נמצאים ששכנה ברחבה שתחת הבנין.

הדפו נחתה במהירות לתוך הספה שלנו, קרעה את הסכה ונחתה על הכסא בו ישב הבן שפעת שוכב על המטה... הדפו פגיעה גם בשלחו, וכלים קררים שהיו עליו נפליו ונשברו. ומעצמת החבטה נשברה לגל הכסא אף על פי שהיה עשוי מפלסטיק גמיש...

« המשך המעשה בעמוד א

פניני אגדה

• הרה"צ ר' אליהו קאהן שליט"א
משגיח דרשיבתנו •

סבת האמונה לכל השנה

בימי חג הסוכות כל עם ישראל בכל מקום שהם, ומיזמו את מצות הישיבה בסוכה, שהשעם של מצוה זו מפרש בתורה: "כי בסוכות הושבתי את בני ישראל", ופרש חז"ל, שהסכה היא זכר לענני הכבוד שהקיפו את עם ישראל מקל הרוחות והגנו עליהם מהמזיקים המצויים במדבר.

ובוזה"ק איתא שהסכה היא צלא דמקנהנוטא (צל האמונה), ויבאר בסניטתא דשמאי, שהסכה שהיא כנגד ענני הכבוד, היא מלמדת אותנו אמונה ובטחון בה', שהוא זה שמגן עלינו ובחמיו הוא פורש סבת שלום עלינו ועל כל עמו, ומציל אותנו שלא נהיה טרף לשגייהם של האויבים ח"ו.

ושבעה ימים אלו של חג הסוכות מלמדים אותנו אמונה לכל השנה בלה, שאם ה' לא ישמר עיר שווא שקד שומה, וכמו שה' סוכה ושמר על אבותינו בלכתם במדבר, כך גם הוא שומר אותנו ומגן עלינו מפני האויבים שלא יוכלו להיזקק חלילה, וה' מסובב שכל מזימותיהם יחזרו עליהם, ועם ישראל ילכו לבטח בארץ הקדש, ומתכוונו לרגע הנקטף שבו יתגלה משיח צדקנו במהרה ביימינו אמן.

בספת עראי תחת סכה שיכול להיות גם מפסלת גרן וינקב, מה שלא מצינו בשום חג, לסכה מעל ראשנו ב'פסלת גרן וינקב', שלכאורה הלא הוא חג שמח מאד, ואם כן, היה מן הראוי שה' יצוה לסכה בדבר חזק ונאה, כבדול ושאר דברים, אף שאינם גדולי קרקע?

אלא יבאר על פי מה שאמרנו (זמא כב):
'אין מעמידין פרנס על הצבור אלא אם

כן קפה של שרצים תלויה לו מאחרי, שאם תזוח דעתו עליו, אומרים לו חזר לאחוריה', וכיון שבחג הסוכות הוא הזמן של האסיר - "באספה מגרנה ומיקבה", והשמחה אז גדולה מאד, לכן דוקא אז, הקב"ה מצוה עלינו להניח מעל ראשנו את הסכה הנעשה מגדולי קרקע פשוטים כפסלת גרן וינקב, וזהו פעיון 'קפה של שרצים' מעל ראשו של אדם, בכדי שלא תזוח דעתו של אדם עליו.

הולכים בענני הכבוד ומתלוננים!?

ממצינים להביא אתנו אל המקום הרע הזה, לא מקום זרע ויתאנה וגפן ורמון ומים אין לשתות" - ובאו מכה לקריקת על.

אבל רבם החזיקו מעמד, והאמינו שאף על פי שפרגע הם בתוך מדבר שמצויים שם נחשים ועקרבים מסכנים מאד ושאר חיות רעות, האמינו שבודאי תבוא להם מכה וטעלת, שילמדו מכה להפיר טובה לה' על ששומר אותם מכל המזיקים הלו.

השכינה עם העני

ובדרך הטבע, ראשו של האדם מלא בגאווה, בחשבו שהוא החשוב והנכבד מכל העולם, ואם מאן דהוא פגע בכבודו, הרי שלא יסלח לו... ובעת שישבתנו בסכה, תחת סכה הנעשה מפסלת גרן וינקב מעל ראשנו, אנו מחדירים ללבנו את מדת

בפסח נצטוינו לבער את החמץ מהבית, וכבר נהגו לנקותו היטב שלא ישאר אפילו חשש חמץ חלילה. אולם בחג הסוכות, אנו לא צריכים לנקות את הבית כל כך קשה, אלא משאירים את הבית כמות שהוא, ויוצאים לסכה גם אם בחוץ לא נקי כמו בבית... ויתר לעשות סכה מכל דבר שהוא, מקרשים גם אם אינם נאים, ומאבנים לדפנות, ומסככים בפסלת גרן וינקב.

וכבר מבאר בתורה הטעם למצות סכה (ויקרא כג ט): "כי בסוכות הושבתי את בני ישראל...", הלא הם ענני הכבוד שסככו והגנו על עם ישראל - העם הנבחר, בעת שהיו במדבר. והיו בהם כפוני טובה שהתלוננו על ה' ועל משה ואהרן, כמו שכתוב (במדבר כ ח): "ולמה העליתנו

מתיקות ההערכה על הבית

אמרנו חז"ל שיש לשתת בסכה דרך קבע, ואם כן צריך להבין מדוע בפעל על פי רב הישיבה שלנו בסכה אינה נוחה כל כך כמו בבית?

אלא משום שכל זמן שאדם יושב בביתו, אין ביכלתו לעורר את רגשות לבו להפיר בחסדי ה' המרבים, שהוא נמצא תחת קורת נג ובתוכה יש כל טוב שבעולם, ורק כשישבים בסכה תחת הסכה העשוי מפסלת גרן וינקב, מתחילים אז להרגיש את הנעם של הבית.

ומתוך כך אנו יכולים וראוי לנו להתעורר להודות לה' על הבית ועל כל מה שמצוי בבית, כגון: אכל, שתייה, כסא, שלחו, משה וכו'. ועל דרך זו ראוי להודות לה' בסכה על מה שהתחזשו בדורותנו מכונות נפלאות לכבש לנו את בגדינו, כזכר לענני הכבוד שהיו מכבסים את בגדי אבותינו במדבר.

פניני הלכה

• הר"ח ג' יוסף סאנדל שליט"א •

ברכת הסקה

אין מברכים אקב"ו לישב בספה אלא על הישיבה בספה (ש"ע תרמ"א א), כי אמנם יש מצוה לעשות את הספה אבל גמ' המצוה היא עצם הישיבה בספה (מ"ב ש"ס ס"ק א), ואכן בכל פעם שיושב בספה הרי הוא מקיים מצוה מהתורה 'בסכת תשבו', וכתב השו"ע (תולט"ח) 'נהגו שאין מברכים לישב בספה אלא בשעת האכילה' ובאמת שישנם מצוות השוכרים שצריכה לברך בכל פעם שיושב בספה, אפילו היא ישיבת עראי, כל שהסיח דעתו בין ישיבה לישובה ולענין הלכה ע"ז במשנה ברורה (ש"ס ס"ק מו) וגמה שכתבו האחרונים בזה ואכמ"ל.

ולגבי ברכת שהחיינו כתב מרן השו"ע (תרמ"א ש"ס), שהיה מן הראוי שהעושה סבה לעצמו יברך שהחיינו על עשייתה, אלא שאנו שומכים על ברכת שהחיינו שמברך בשעת הקדושה, שברכת שהחיינו כוללת גם את המועד עצמו וגם את מצות עשיית הסקה והישיבה בה, שעל פה את ברכת שהחיינו ביו"ט ראשון, הוא מברך לאחר שברך ברכת הקדושה וברכת לישב בספה (ש"ע תרמ"א א), ובימות החול כתב השו"ע (תרמ"ג ג), שמברך לישב בספה קודם ברכת המוציא, וסיים שנהגים לברך לישב בספה אחר ברכת המוציא קודם שישמע, ואין בך הפסק (מ"ב ש"ס).

הימים הנוראים 'יאמר כל אשר נשמה באפ' - שעל ידי שמחדיר את הידיעה בחסד הנשימות, יאמר - ה' אלקי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה'.

שבאמת אין בך צדק כלל, שהרי אותם הדרים בקומה העליונה, עליהם להזהר כראוי שלא תגרו תקלה זו על ידם, וכמוכן, ראוי שיפסו את בעלי הספה שזאקו מהם.

ובכל זאת, אם קרתה לאדם פזו תקלה, עליו לזכר שזוהי בעצם כל תכלית הסקה, לזכר את עניי הכבוד שהיו במדבר, שהיו שם כאלו שטעו לכעס ולהתרעם, ואף אנו עלולים להגיע לטעות זו. ואפשר לומר שפענין שנגמור במצות תפלין: 'ולזכרון בין עיניך', פן במצות ספה מניחים את הסקה מעל ראשו, שזכור בך חסדי ה' ונקבל ענוה שלא לכעס ולא להקפיד על כבודנו ובזכות זה נזכה שה' יציל אותנו מפל מייני מזיקים, כשם שעניי הכבוד הגנו עלינו מפני הנחשים והעקרבים.

חשבון עוונות שבין אדם לחברו

והנה חג הסוכות הוא 'ראשון לחשבון עוונות' (ויק"ר ל ז), ויבאר, שלאחר שהתפללנו בראש השנה שתהיה לנו שנה טובה ומתוקה על ידי שנפנת בספר החיים והשלום - פלומר, שתהיה שלמות גם בעניי בין אדם לחברו, שלא יהיו מריבות ומחלוקות. אם כן, עלינו להזהר בך ביותר, כי עברות שבין אדם לחברו אפילו יום כפור לא מכפר. וסוף מעשה במחשבה תחלה - שעל האדם להתחמק מדבורי לשון הרע ומחלוקת, ולדבר תמיד באופן חיובי, ולפחד מאד שלא יגרם על ידו צער לבני אדם כלל.

וכעת פנה הספוח שהסכה מעלינו, עלינו לזכר לזכר את מוחנו מקפדות. ובמקום חרון האף והחמה, עלינו להודות על הנשימות המתוקות שעוברות דרך האף, שאנו נושמים אויר של קדשה דך וצח שעובר אלינו דרך הסכה, להמשיך את המלוכה שהמלכנו את הקב"ה בקיים הנוראים, וכמו שאנו אומרים בתפלות

השפלות וכלשון הרמב"ם בכתביו (מור"נ מו): 'הטעם שזו צונו לעשות את חג הסוכות... שילמד מדת ענוה ושפלות', שזוהי המדה הנאה ביותר לאדם בזה העולם, ולכן דוקא בספה, אנו יושבים בצל השכינה בצל אדמה ימונתא, כי נשעל ראשו של האדם יש שפלות - כמו שפסמל הפסלת גרן ויקב שמעל ראשו של האדם בסכה הסכה, אזי השכינה שוכנת עמו.

שהרי הקב"ה אומר 'אין אני והגאה יכולים לדור בכפיפה אחת, ואלו הענו הקב"ה שזכו עמו, כמו שנגמור 'אשפון ואת דכא ושפל רוח', וכבר אמרו חז"ל (תמידה טו), 'פה העניית לישאל כמו רצועה אדומה על סוס לבן', שכה גם פסלת גרן ויקב שהיא מרפזת על שפלות, מנחת כרצועה אדומה עליו - עם ישראל, היושבים בספה כשאנו לבושים בגדים לבנים ונאים.

לא לבעוס על מקניטנו

על פה, גם כאשר פוגעים בכבודנו, עלינו להתגבר לא לכעס אלא לשחק ולא להקפיד על כבודנו, שלא נבוא להתרעם ולכעס על שום יהודי, כאותם אלו שטעו בדור המדבר לכעס ולהתרעם אף שהיו מחפים בעניי הכבוד, אלא יש לנו לקנות על ידי זה ענוה ושפלות, שפכדוע, כל גדולי הדורות גדלו מכה שקבלו על עצמם ביונות, ולא חסו על כבודם כלל והתבזו להרבות כבוד שמים.

מדוע משליכים פסלת לסכתך?...

ובפרט כשאדם יושב בספה שאינה מוגנת כביתו, ועלול לפתע לחדר לסכתו כל מיני פסלות גרן ויקב... וכמו שלפעמים נוצר מצב שאחד השכנים מהקומה העליונה לא נזהר מספיק לשמור על היגדים הקטנים, והם מוחסר דעת משליכים לכוף כפסלת גרן ויקב' ה' ישר לספה שתחתם... אף

קדש את סכת ביתך ותהיה מאשר

הטמאה שעלולה לנדע את ילדיך, וכאן המקום להזכיר, מה שהזהירו כל גדולי ישראל, ובראשם מורנו ורבנו 'פוסק הדור' מרן בעל 'שבט הלוי' זצוק"ל, שהזהיר השכם והערב: שיש אסור מחלט

שמנתנה בתוך ביתו לפי דרך התורה, בקדשה וביראת שמים, שחלילה לא יגדל בקב"ה. ורק הקב"ה שנגמרא בחדרי חדרים, יודע מה הם מעשי האדם.

בשבעת ימי החג, יושב האדם בספתו, מתוך ידיעה שהוא מוגן מפל צדדיו, מלמעלה ומלמטה, שבבעת עניי הכבוד. ועליו ללמד מכה לקדש את ביתו, שהוא יהיה ההגנה שלו בכל השנה כלה, על ידי

עצה מתוקה

הדפנות שבספר, מסמלות את הידיעה שהקב"ה פורס סבת שלום עלינו ושומר אותנו מכל הכוונים בחומות מגן, ומן הראוי להתפלל כנגד ד' רוחות שבספר, וכגון שיתפלל כנגד דפון שבמזרח, שהקב"ה ישמר ויעזר שכל היקלים יהיו בריאים וחזקים ללכת בדרך ה'. וכנגד דפון שבמערב, ותפלל להשמר מחללים רעים וכו' ששום יהודי לא יחלה. וכנגד דפון שבצפון, ותפלל שלא יהיו אסונות של נפילה או תאונות דרכים, חלילה. וכנגד דפון שבדרום, ותפלל שהקב"ה יפרש סבת שלומנו להגן ולשמר אותנו מפני האויבים הקמים להשמדנו, שרק בכחו להצילנו מידם.

מתיקות שיחי

רבנו של עולם, אתה הוא המלך המושל בכל שבומן האסיה כשאוסיפן התבואה והאכל, אתה מוציא אותנו מבתנו, ומטיל עמנו בגו גינתא דערן, בצילא דמהמניתא, בתוך הסכה שהם ענני הכבוד, בכדי שצויגיש שאתה נתן לנו תמיד במשך כל ימות השנה בית קבוע, ואתה נתן לנו אכילה ושתיה דבר יום ביומו, ואנו מכרכים אותך על האכל והתבואה להודיע לכל עמי הארץ כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו.

ובבית המקדש היינו רואים את מפלי המים הנשפכים על גבי המזבח לתוך השיתין, והם היו יורדים לעמק עמקים. אנא וכו' לשפך לפנד דמעוה בנהרות מים בתפולתינו, פלגי מים ירדו עיני על לא שמרו תורתך, שיתדרו דמעוה לעמק עמקי לבי וירכבו את קושיות וכסילות לבי, שאזכה להתרפאות מהמדרות הרעות שהתחברתי אליהם.

וזכנו לשמח מאד בכל ימי חג הסוכות, ולקום מה שצוינו "שמחת בחגך... והיית אך שמח", שלא תעלה שום עבדות בלבנו בכל ימי החג, ונהיה רק שמחים בשמחה עצומה בחסדיך הרבים שעלינו, ונודה גם לשמח את בני ביתנו ומשפחתנו וכן את חברנו וידידנו, ונשאב מקדשת החג הזה שמחה לכל השנה בלילה, וכך נזכה לצאת מהגלות לנאגה השלמה, כדכתיב: "כי בשמחה תצאו, אמן סלה."

טעה שהלך אחר עצת יצרו, והפסיד בכה את פרנסתו ואת עולמו הזה והבא, ואז צערו יהיה גדול מנשוא ולא יוכל לסלח לעצמו, ואף תהיה לו בושה גדולה ועצומה, מקף שהעביר את ימיו בשנות פריחתו ושגשוגו לתהו ולהבל.

מה גם שבוה פנעו ממנו לקים "למען ידעו דרתיכם", כי העסוק בטמאה זו, גודע את טהרת הקדש להמשך הדורות, רחמנא לצלן. אף פאשר אדם יודע שהוא שלם עם ה', בכה שעושה את רצון ה' ומתנהג בקדשה ובהרה, אזי קירות הבית המה יעידו, המה יגידו ויאמרו לה, וכמו שפתיב (תבקיב ב יא): "כי אבן מקיר תזעק וכפיס מעץ יעננה".

אשרי המאשר...

לכן אשרי המשפיל כפר בצעירותו להתרחק כמטחוי קשת מפלים טמאים אלו. ואם נגעה בו צרעת ומספחת זו חלילה, ישליך אותה ממנו וירחיק אותה מגבולו, ויזכה שיאמר עליו: 'אשרי ילדותנו שלא ביטשה את זקנותנו' (סוטה גג), כי אותו לא תאחז הבושה הנ"ל שאחזת את הטועה לעת זקנותו, על שבלה את ימיו להבל וריק, אלא יתברך בשפע טובה וברכה וטוב לו בזה ובבא.

להשתמש במכשירים הטמאים שעל פי רב השמוש בהם הוא בחזרי חדרים, ואדם מאבד בזה את טהר נשמתו ואת טהר נשמתו לידיו ובני ביתו.

וכבר נודע בשער בת רבים, שהעוון הזה שאדם עובר על דברי חכמים בשאט נפש, הפיל חללים עד שאול תחתיה ואף עקר יהודים משרש יהדותם, רחמנא לצלן.

בשמים אין תרופים

ולא יוכל האדם לתרץ בשמים, שהתעסק במכשירים טמאים אלו לצרף פרנסתו, כי כשם ששום בר דעת לא יתחב ראשו לתוף בייב מלא רפש וקיא, בשביל להוציא משם פמה פרוטות, כך ההגיון מונע את האדם מלמוטט את טהר נשמתו ולהפילה לטונפת בעבור בצע קמון.

ובפרט שאדם הנופל למקומות נמוכים אלו, פרנסתו מתמוטטת ועניותו מחזרת אחריו, כי כך היא הנהגת שמים, שממון שאדם משיג בדרך אסור לא יביא לו שום תועלת, ומה גם שאדם שמתעסק במכשירים פאלו, אין לו ספיק ושמחה בקלקו וכל ימיו פעס ומכאובים, שאין לה עניית גדולה מאז.

אל תהיה פתי!

ויבדאי, שבסוף ימיו של האדם יגלה פמה

הרוחות נכנסנו עמו לסקה ורשדנו יחדיו, כשאנו שרים את הפסוק "אודה ה' כי אנפת בי ישב אפר ונתחמני", בנגון של "ושמחת בחגך והיית אף שמח".

בדברי חז"ל (נדה לא) שפרשו את הפסוק "אודה ה' כי אנפת בי" - על אדם שנתקע קוצ ברגלו ועל ידי זה הפסיד את הספינה שאחר כך טבעה בים, וזה מה שארע אצלנו, שהבן נעשה חולה וחוליו הכביד עד שלא היה מסגל לשבת ליד השלחו, כדי להצילו מנזק נורא.

יעקב יצחק פ. בארא פארק

המשך
מתיקות הניסים
מיהספה מחשש שלא יפלו עוד תפצים מסקנים

מלמעלה, ושוחחנו בנשיה' הנפלאותי שהביא חלי לילד שישב על פסא זה בכדי להצילו מנזק איום, ונמנע מעמנו צער ועגמת נפש לרוץ עמו לבית החולים ולהפר את שמחת החג, והתקיים בנו "הפח נשבר" - הפלים הקרים, ונאנחנו נמלטנו" - היקלד ונאנחנו נצלנו לחיים.

לבגתים השכו בעל הסכה בגג, ירד בחפזו אלינו ושאל בבהלה אם אהד מעמנו נזוק? ספרנו לו את הנס הגדול, וכיון שראינו שפסקו